

«Ей, дружина, хай станете!
Ей я иде — погледнете:
Туй е мойта горска птица,
Туй е мойта годеница!»

Па си веселъ, засмѣнъ тръгна
Да посрѣщне той Стояна: —
Наближи я — съ пушка грѣмна,
Като видѣ че ѝ засмяна,

И дружина загърмѣха,
На засѣвки та запѣха;
А тя ржѣ си разгърна,
Та Дойчинъ я младъ прѣгърна.

А нейната клета мама,
Като гледа тазъ измама,
Сълзи лѣе и проклина
Ту шерка си, ту Дойчина:

«Да не цѣвнешъ, да не пекнешъ,
Дъще клета, съсъ Дойчина,
Да окапешъ, дѣто седнешъ —
Да не станешъ по година!

Дано болестъ те налегне,
Болестъ, дъще, живеница,
И Дойчинъ да не убѣгне
Отъ верига, отъ тъмница!

Тозъ хайдутинъ, шо го любишъ,
На колъ утрѣ да го видишъ,